

Szokolca Szent Mihály-temploma

2011 április 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyar Nemzet szombati magazinjának egyik legérdekesebb sorozatát közöljük le folytatásokban, melyben a remek Ludwig Emil megmutatja nekünk a rejt?zköd? Magyarország eldugott kincseit, melyek mellett sokszor figyelmetlenül elhaladunk a mindennapi rohanó életünk során. Vigyázzunk ezekre a páratlan kincsekre, hiszen ezek a kincsek alappillérei szeretett Hazánknak.

Szokolca, a régi morva határon található festői városka (ma: Skalica) valóságos tárháza a magyar történelmi és építészeti emlékeknek – e szavakkal végződik a múlt szombati Magazinban olvasható beszámolónk első fele. Addig jutottunk el időben – a Szent György-körtemplom története kapcsán –, hogy I. (Nagy) Lajos király 1372. október 6-án kibocsátott oklevelével a kiváltságos városok közé emelte „civitas Sacolciumot”, és két évvel ezután már álltak a Szokolcát több kilométer hosszúságban övező falak. A négy égtáj felé nyíló várkapuk közül az északi védőbástyája mellett lévő XI–XII. századi körtemplom ettől fogva szolgált toronyként egészen a legújabb korig, amikor a szakemberek felismerték benne eredeti mivoltát, majd restaurálták. E magaslattól keletre, a tágas piactéren az 1100-as évek elején már szintén lennie kellett egy templomnak, hiszen Szokolca az ország északnyugati határvidékének egyik legfontosabb stratégiai és kereskedelmi pontja volt. Magyar főrangú személyek gyakran megfordultak, és időztek a településen, a krónikák szerint itt született 1108-ban Álmos herceg fia, a megvakított, majd 1131-től 1141-ig uralkodott II. Béla király.

A város középkori plébániájának titulusa – Szent Mihály arkangyal – ősi temető helyére is utal, hasonlóan Kassa és Kolozsvár korabeli helyzetére. Kassával más történelmi párhuzam vonható, mivel – amint Kassán, úgy Szokolcán is – a Nagy Lajostól elnyert szabad királyi városi címhez köthető a nagyszabású templomépítés kezdete.

Az 1370–80-as években elkészült hatalmas háromhajós plébániatemplom a korszak legrangosabb magyarországi gótikus épületeinek sorába tartozik. Ma is látható formája és alaprajza XIV. századi állapotát idézi, részletei a rá következő évszázad során elvégzett további csúcsíves, majd a XVII. század reneszánsz stílusú átalakításait tükrözik. A főhajó vele egyező magasságú, keresztboltozatos, sokszögzáródású szentélyben folytatódik, a mellékhajók azonban jóval alacsonyabbak – a nappali világosság ezek ablakain át jut a középső térbe –: a gótikában ritkán előforduló, úgynevezett álbazilikával állunk szemben. A széles nyugati főhomlokzat előtere, illetve az orgonakarzat fölül magasodó harangtorony körbefutó, konzolokon nyugvó árkádja az 1600-as évek közepén készült, a főbejárat olaszos ízlésű reneszánsz portikuszával egy időben. Ugyancsak reneszánsz és kora barokk formákat mutat a hajók boltozata, a galéria, a tisztán gótikus szentély Szent Mihály-főoltára az 1670-es évekből. Mindezeket a renoválásokat a Bethlen Gábor fejedelem által 1620 és 1624 között vezetett hadjáratok pusztításai, tüzérségi következtében kellett elvégezni.

Ugyancsak a középkori temetőhely emlékét őrzik a templomtól néhány lépésnyire északra látható Szent Anna-kápolna. Pincéje úgynevezett csontház, amelyben egykor az idő múltával kihantolt emberi maradványokat gyűjtöttek össze. Az 1300-as években fölébe emelt építmény nyolcszögletű, magas lábazon áll, a sarkain lépcsőzetes támpillérekkel, nyugati oldalán befalazott gótikus kapu és vakablak keretével. Kupolaboltozatos belseje a közepén lévő lanterna – kerek világítótornyocska – révén kap fényt. Évente egyszer – mindenszentek emléknapján – tartanak szentmisét a kápolnában a holtak és élők lelki üdvéért. Az épület elé 2008-ban állították Nagy Lajos király másfélszeres életnagyságú bronzszobrát – Vladislav Pekanec alkotását –, az uralkodó fején ott látható a magyar Szent Korona, bal kezében a jogar, jobbáiban a privilégium függőpecsétetes oklevele. A főterületén lévő, pompás barokk városháza ormán látható címer – vörös mezőben álló arany kettős kereszt – alatt a hármaskör egyedül itt nem kék Szlovákiában, hanem zöld színű, mint a magyar címerben, ahogyan Lajos király

Szokolca számára adományozta 738 éve.

Ludwig Emil, mno.hu

Ajánló
